

Uboga Lenica.

Cvetinimirski.

Lenica je bila sirota. Ne očeta, ne matere ni imela več. Jokala je mnogo. Ljudje, pri katerih je bila, so bili pač hudi; gledali so jo le postrani.

Poleti je bilo. Tedaj je pa bila Lenica vesela. Zgodaj zjutraj je vstajala in je gonila čedo ovac na pašo.

Vse zeleno se je smehljalo drevje, in travniki so bili pisani, s cvetkami posuti. Vabili so v svoje mehko naročje. Šumelo je v črnih gozdovih kraj pašnika. V njih so zvonili zvonki zvonovi in pozdravljali prijazno. Ob bregovih so modréle vijolice, in v dolgem špalirju so se vrstili rumeni cvetovi regrata... Kamorkoli so pogledale oči — vsepovsod radost, ki je božala s svojimi sanjami in poljubljala na lica...

Lenica je sedela kraj čede in trgala ob studencu spominčice, ki so se zibale ponosno naokoli. Ovce pa so se pasle mirno in mulile travo.

Solnce je sijalo veselo, vesele so bile tudi oči Lenice in so gorele v trepetajočem ognju mlade pomladi.

Tako mala in tako uboga je sedela tu pri cveticah kakor zavržena cvetka sredi pušče. Nikjer je ni bilo duše, ki bi jo tolažila s prijaznimi besedami:

»Lenica, ne jokaj! Pojdi z mano: moj dom je tvoj dom!«

Le cvetke so bile njene tovarišice. Z njimi je kramoljala, pogovarjala se z njimi in jih ljubila. Tako je bila kakor doma sredi lepe krajine, med cvetkami v solncu. Cvetke so bile njena mati in njen oče, cvetke so bile njene sestre in njeni ljubi bratci... In Lenica je bila vesela, da ima cvetke, in je bila srečna med njimi.

Prepevali so vsenaokoli ptički. Daleč se je glasila njih glasna pesem. Ves gozd je bil poln pesmi, polna so jih bila polja in gaji in livade.

Lenica je poslušala te pesmi in dobro ji je bilo pri srcu. Saj niso bile pete te pesmi za nikogar drugega kakor le za njo; za njo, ker je bila tako majhna in uboga in ker se je tako bala hudih ljudi doli v vasi.

Dà, hudi ljudje so bili doli v vasi. Toda Lenica je bila visoko na holmu s svojo čedo ovac, in sèm gor niso mogle hude besede in jezni pogledi...

Kakor ptičica je bila Lenica tu gori na pašniku, vsa majhna in uboga, sama na vsem širnem svetu. In kakor cvetka je bila, ki je zavržena sredi pušče. Svobodno pa so ji dihale tu prsi in oči gledale veselo naokoli: glej, vse zeleno, vse prijazno in svetlo! To je dom, tih, miren, s sanjami okrašen dom, in v tem domu biva Lenica, vsa uboga in majhna... pa vendar srečna.

